

EGÉSZ

2012-

BELICZA
LÁSZLÓ
GÁBOR

©laszlogaborbelicza

Az unokaöcsémet, Gergőt, 2012 év eleje óta fényképezem. Pár hónappal fiatalon elhunyt édesapja halála után lett ez az életünk része. Örökre szól, mindig fogjuk ezt készíteni. Az *Egész* című sorozat a családomról szól.

Egész

2013

Egész

2012

Egész

2012

Egész

2015

Egész

2014

Egész

2012

Egész

2012

Egész

8

2016

Egész

2015

Egész

10

2015

Egész

2015

Egész

19

2013

Egész

19

2014

Egész

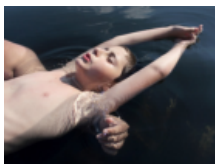
2016

Egész

16

2016

Egész

1

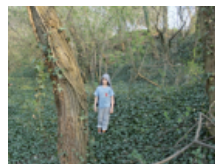
2013

Egész

2

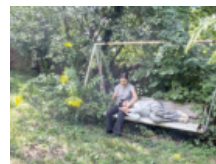
2012

Egész

3

2012

Egész

4

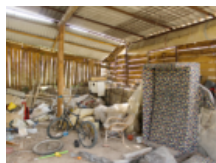
2015

Egész

5

2014

Egész

6

2012

Egész

7

2012

Egész

8

2016

Egész

9

2015

Egész

10

2015

Egész

11

2015

Egész

12

2013

INDEX / EGÉSZ 2012-2016

Egész

13

2014

Egész

14

2016

Egész

15

2016

Belicza László Gábor *Egész* című pályaműve a gyász és az újrakezdés időszakát örökíti meg. A sorozatot alkotó képek, mind érzelmi hangoltságukban, mind formai megfogalmazásukban végigkövetik a gyászmunka – igen komoly és összetett érzelmi folyamatának – egyes stációit. A magány, az egyedül lét igénye a főszereplőről készített portrékon vissza-visszaköszön, az elhunyt emlékeivel, tárgyaival, vagyis a nyomhagyással való szembenézés az enteriőr képeken. A sorozatban megjelenik a tovább élés akarata is, sőt, az élet apró örömeinek finom büntudat nélküli élvezése. Merni kell túlélni, ennek az élettapasztalatnak a birtokában, a szociális identitás ijesztően fejlődik, - üzenik a képek. Az egyes képek egyedi, játékos kompozíciói, a különböző hangulatok finoman távolságtartó, mégis pontos érzelmi megfogalmazásai intelligens alkotóra utalnak, aki alázattal közelíti meg témáját és tiszteletben tartja modelljei érzéseit. A sorozat képei a kortárs fotográfia formanyelvét beszélnek, a személyes fotográfia eszköztárával.

Barta Edit, esztéta | Budapest ● 2016

”RÉSZESÉ
AKAROK
LENNI A
TÖRTÉNÉSNEK”

BESZÉLGETÉS LUKÁCS ÁGOTA KURÁTORRAL

Ágota Fotósorozatot kiindulópontja egy családi tragédia. Sógorod halála után, 2012-ben kezdted el fényképezni unokaöcsédet, a félár-vává lett Gergőt és környezetét. Az éveken át készített felvételeket *Egész* címmel rendezted sorozattá. Ebből írtad szakdolgozatodat a Kaposvári Egyetem fotográfia szakán, de a sorozatot azóta is folytatod. Az itt látható képegyüttest egy folyamatosan író fotókönyv első fejezetének tekinted. A téma, amit életed témájának is nevezel, a családi történeten keresztül nem más, mint a veszteség, a halál. Ugye mondhatjuk így?

László Igen.

Á Többször beszélgettünk már erről a sorozatról, és úgy vettem ki a szavaidból, hogy egyszerre vagy hálás és büszke amiatt, hogy ezt a témát észrevetted és nekikezdtél a sorozatnak.

L Igen, mind a kettő megvan bennem. Még fiatal vagyok, és szerencsére nem sok rokonom halt meg, de azért néhányan már igen. De valahogy egyik haláleset sem rázott meg annyira, mint a Gabié. Sokszor gondolkodok rá és arra, hogy ő már nincs. És igen, büszke vagyok arra, hogy tudok ezzel a témával foglalkozni. Mert el is temethetném magamban. Persze gyászolnék, de egészen más fotósként foglalkozni mindezzel. Nagyon megterhelő hónapokon és éveken keresztül időzni ezeknél a képeknél. Mégis fontosnak tartom, illetve hiszek abban, hogy valamikor fontossá válhat nemcsak nekem, hanem másoknak is. Szóval nagyon örülök, hogy képes vagyok ezzel a témával foglalkozni. És hálás is, hogy érdekel ez a téma, ami szerintem nemcsak nekem, de sokaknak fontos tud lenni. Hiszen az élet része a halál. És sokan vannak, akiknek meghalt az apukája. Nekem hál' Istennek nem, mégis érzem és tudom, hogy valamiért ezzel kell foglalkoznom, ez a témám, amit bármeddig folytathatok, mert mindig lesz benne valami.

Egész ● 2012

Á Mikor, hogyan kezdődött?

L A szétdarabolt fát fényképeztem le először. Nagyon fontos emlékem, hogy apával kimentünk egy barátjának az erdejébe, hogy segítsünk fát vágni. A kivágott fákat helyben szokták feldarabolni. Amikor megláttam a földön elnyúlt, szétdarabolt fát, akkor gyorsan odamentem, hogy még ne szedjék össze. Néhány héttel azelőtt halt meg Gergőnek az apukája, és ahogy néztem a fát, eszembe jutott az egész családi tragédia, és akkor ott elindult bennem valami. A feldarabolt fát emberi érzéshez kötöttem. Lefényképeztem, de még hónapokig nem nyúltam a képhez. Azután egyszer nyáron, amikor a családdal kimentünk egy tóhoz, lefényképeztem a vízben lebegő Gergőt. Akkor értettem meg, hogy mit szeretnék csinálni. Bemutatni azt, hogy Gergő miképp vészelte át az apja halála utáni első éveket. És akkor értettem meg igazán, hogy miért érintett meg annyira hónapokkal korábban a feldarabolt fa látványa.

Á A vízben lebegő Gergőt ábrázoló fényképpel indítod a sorozatot. Harmonikus, már-már idilli kép. A fiút tartó kar akár az apáé is lehetne. Visszamenőleg nyer más jelentést a fotó.

L Igen, a kar akár az apáé is lehetne. Ugyanakkor Gergő sötétben lebeg, az őt tartó kar alig látszódik. Mintha nem tartaná elég biztosan. Én ezt a fényképet gondolom a legjobbnak a sorozatban. Persze a többit is szeretem, de a célom az, hogy ötven év múlva tíz olyan képem legyen, mint ez. Érdekes, hogy amikor ezt a fotót készítettem, akkor még egyáltalán nem tudtam, hogy egy sorozat darabja lesz.

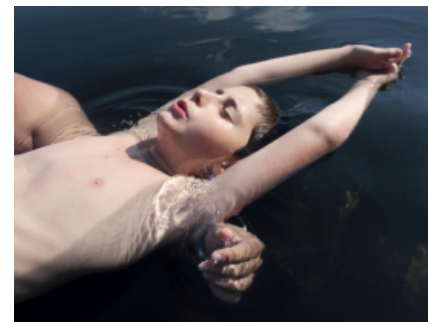
Á Meg tudod fogalmazni, hogy miért ez a kép a legjobb, miért ez a mérce számodra?

L Azért tartom ezt a képet a legerősebbnek, mert benne van minden, amit el szeretnék mondani a sorozatommal. Mindaz, amiről az egész szól. Egy kisfiút látunk, aki éppen elvesztette az apját. A kompozíciót tekintve valóban harmonikus kép, hiszen minden vonal összefügg és egy középpont, Gergő csukott szeme köré rendeződik. De nem látni a víz alját. Gergő sötétségben lebeg, és ezért számomra van valami nagyon szomorú ebben a képben. Vidám nyári pillanatot örökít meg, amikor az egész család kint volt a tónál, Gergőt tanítottuk úszni, fürödtünk és jól éreztük magunkat, mégis ott volt a háttérben, hogy pár hónappal azelőtt halt meg Gergő apja.

Á Ezek a fotók beállított képek?

L Némelyik igen, némelyik nem. Például ez a legelső, a vízben lebegős teljesen spontán készült. Ha van is előzetes elképzelésem, ötletem, szeretem, ha az elég tág. Például amikor az a kép készült, ahol apukám puskát tart a kezében, nekem annyi volt az ötletem, hogy apukám vigye magával a puskát, amikor sétálni megyünk. Ennyi az ötlet, nem több. Nem mondtam apámnak azt, hogy csináljon úgy, mintha lőne, sem Gergőnek azt, hogy üljön le és nézze. Vagy például ott van az a kép, ahol egy autó napraforgótábla előtt áll. Egy kiránduláson készült, ahol annyi volt a koncepcióm, hogy menjünk egy napraforgótábla közelébe, ugyanis az egyik nővéremmel, Gergő nagynénjével mentünk kirándulni, akinek kedvence a napraforgó. Egyébként egy nagyon sokatmondó kép lett, mert pár héttel később a nővérem és a sógorom elváltak. A sógorom tipikus férfi. Autóval ment a napraforgótáblához. Nem állt meg az út szélén, hanem behajtott oda, talán még egy kukoricáson is átmentünk. Én csak annyit mondtam, hogy menjünk egy napraforgótáblához.

Á Érdekes, hogy említet a tipikus férfit, aki irányít. A képsorozatod mintha épp az irányítás elvesztéséről szólna. Azt az élethelyzetet mutatja meg, amikor el kell engedni a kormánykereket. Amikor először néztem végig a képeket, olyan érzésem volt, mint amikor ébredés után egy álom foszlányaira próbálok visszaemlékezni. Láttam egy kisfiút, ismeretlen embereket, tájakat és házakat, és a csendes képek sorából

lassan összeállt valamiféle álomszerű jelenetsor. Elalváskor kiengedjük kezünkől az irányítást, és átadjuk magunkat jó vagy rossz álmainknak. Szereplőidet többször mutatod alvás közben vagy legalábbis fekvő helyzetben, csukott szemmel. A teljes sorozatra igaz, hogy az emberi aktivitás és irányítás háttérbe szorul. Ezt nagyon fontosnak tartom, mert szemléletesen érzékelteti a veszteség természetét, valamint azt, hogy itt egy gyermek veszteségéről van szó. A gyermeki látásmód erősen megmutatkozik a képeiden. Mintha a gyermek nézőpontjából készültek volna.

L A legnagyobb kritika, ami eddig érte ezt a sorozatot, illetve ami a leginkább elgondolkodtatott, az éppen az, hogy túl idilli. És van benne valami. Ezért is gyermeki. Azt hiszem, hogy ez a gyermekiség igazából arról szól, hogy egy gyerek még nem tudja igazán felfogni, hogy mit jelent az apja elvesztése. Gergő még kislíú, és itt még valóban álomszerű minden. Olyannyira álomszerű, hogy nincs határozott sorrend, nincs folytonos dramaturgia. És Gergő álmában újra meg újra találkozik az apjával. Érti, hogy fizikálisan már nem találkozhatnak, és elfogadja, hogy már csak álmokban találkozik vele. Ezeket az álmokat mindig várja, és utána örömmel elmeséli. Az álmok mellett sok emléke is van az apjáról.

Á Az álomszerű, csendes képek úgy hatnak rám, mintha távolról ideszűrődő halk zenét hallanék, melynek finom melódiájában időről időre élesebb hang koppan keményen: hiányt, töredezettséget, elhagyatottságot vagy erőszakot mutató képek. Ilyen például az a fotó, amin egy férfi puskát tart a magasba és célóz. Az előtérben ülő kislíú szemlélődő marad, a férfi kezében viszont ott a fegyver, amivel halált okozhat. Te erről mit gondolsz?

L Én egész másra gondoltam. A puskát egyáltalán nem társítottam a halállal. Gergőnek az apja elvesztése után szüksége volt egy idősebb férfira, aki mintát ad. Először én voltam ez az ember, majd pedig az apám. És kellett valaki, aki megmutatja, hogy milyen egy puska, hogyan kell löni, stb. Számomra azt jelzi ez a kép, hogy a fejlődésben és a gyászban van egy ilyen szakasz is.

Á A sorozat egésze számomra reményt is sugároz. A hiány mellett az élet is erőteljesen megjelenik a képeken. A kerti felvételen például a rozsás hintaszéket szinte benövi a gaz. Miközben láthatóan nincs, aki gondozza a kertet és átfesse a széket, a természet megújul, minden növekszik. Vagy például a fészert ábrázoló képen rendetlenséget, elhagyatottságot, az enyészet jeleit látjuk, miközben az elhagyatott térbe beszűrődik a napfény.

L Igen, végül is mindenből van valami kiút. Vannak itt boldog pillanatok. És igen, vannak kis rések, meg kis fénycsóvák. A fészert Gergőék régi házához tartozik. Nagyon fontosnak tartottam megmutatni a lakóhelyet, és azt, hogy miképp változott a környezet. A fészertes

kép a régi otthont mutatja, ahol még élt Gabi, az apa. Nagyon sok szempontból árulkodó a hely. Benne van a történet. Ahogyan ezen a képen is. Elgondolkozunk, hogy miért van a biciklinek három kereke, miért van úgy szanaszét minden. Azután később, miután el kellett adni a régi családi házat, az új lakásban, ami egy rossz panel, egészen máshogy éltek. Az egyik fotón látjuk a rendezettséget, ahol mégis, érthetetlen módon, rendetlenül oda van támasztva egy nagy ágy. De oda is besüt a nap.

Á Egy másik fotón havas téli jelenetet látunk. Id. Pieter Brueghel festményei juthatnak eszünkbe. Sokalakos jelenetei gyakran felülnézetből látszódnak. Valamiféle magasabb nézőpont, emelkedettség a te sorozatodban is megjelenik szerintem. Mintha a veszteséget, a gyászoló családot egy tágabb perspektívában néznéd, láttatnád.

L Igen, ezt én is így látom. A nézőpont kérdése ugyanakkor elevenembe tapint. A mai napig nem tudom, hogy hol helyezkedek el ebben a tragédiában. Ezen a téli felvételen például távol vagyok a saját családomtól. Messziről nézem, ahogy ott vannak és gyászolnak. Ez egy nagyon nehéz kérdés. Azt hiszem sok időnek kell eltelnie ahhoz, hogy fotózhassam a családom, de még több időnek kell eltelnie ahhoz, hogy a fényképezőgéppel egyre közelebb mehessek a problémához. Egyébként nagyon szeretem azt az elgondolást, hogy a tájra kivetítheted az emberi érzelmeket, és ezért is vannak ezek a tágabb léptékek, de közben meg igazából nem erről szól, hanem arról, hogy még nem tudok elég közel menni ehhez a témához. Néha úgy érzem, hogy túl távol állok tőle, és túl messziről készítem a képeket. Ahogy eltemettük Gabit, úgy temettük el magunkban is a tragédiát, és a családban soha nem beszéltünk róla.

Á Lehet, hogy ezért is kezdted fényképezni a családot?

L Igen, azt akartam, hogy valaki foglalkozzon ezzel. De az elején ez még nem volt tudatos. Néha szeretném azt hinni, hogy Gabinak állíthatok emléket ezzel a sorozattal. Talán az is lesz, talán annak szánom.

Á Épp aki hiányzik a képekről, ő a főszereplő valahol?

L Igen, határozottan ő a főszereplő. Ez róla szól, arról, hogy mi van, miután ő elment.

Á Hozott változást ennek a sorozatnak a készítése benned, illetve a Gergővel való kapcsolatodban?

L Szeretném azt mondani, hogy pozitív irányba viszi ez a munka a Gergővel való kapcsolatomat. Remélem, hogy mindkettőnknek fontos ez a sorozat, és hogy Gergő felnőttként is örülni fog neki. De félek is attól, hogy egyszer már nem fog neki tetszeni az, hogy én ezt csinálom. Mindenesetre jelenleg tudja, hogy miért van ez, bár még soha nem beszéltünk arról, hogy miért fotózok, vagy miért kérdezek az apjáról. Mert

újabbán kérdezem is. Kértem, hogy írjon le emlékeket az apjáról, és ő örömmel leírta. Pedig nem könnyű egy kisfiút rávenni arra, hogy írjon egy füzetbe bármit is. Még nem tudom, hogy mit fogok kezdeni Gergő papírra vetett emlékeivel. Némelyik nagyon megrázó szerintem. Ötéves volt, amikor meghalt az apja, és ötéves kora előttről vannak róla emlékei. Ez szerintem fontos, és megéri vele foglalkozni.

Ez a sorozat Gergővel a közös ügyünk. Néha olyan, mintha közösen csinálnánk. Nagyon ritkán, de néha tud olyan lenni. És azt szeretném, hogy egyre jobban bevonódjon. Szereti megnézni a képeket. És ha megyünk valahová, szereti, ha nálam van a gép, és sokszor elkéri, hogy lefotózzon egy csigát, fűszálat, fát. Élvezi mindezt, és van is fogékonysága a fotózás iránt. Együttlétünk velejárója lett a fényképezés, amiben kölcsönösség van. Ha ő szeretné lefényképezni az erdőt, ahol éppen vagyunk, akkor odaadom neki a gépet. Ha pedig én szeretném őt lefényképezni az erdőben, akkor azt mondja, hogy rendben. Nehéz volt ezt kialakítani. Sohasem dolgoztam fotóriporterként, de úgy gondolom, hogy ha egy fotóriporter tudósítani akar valamilyen társaságról, közösségről, akkor előbb bennfentessé kell válnia, el kell fogadtatnia magát. Lehet, hogy öt alkalommal fényképezőgép nélkül megy el, csak azért, hogy barátkozzon. És a hatodik alkalommal talán csinálhat egy képet. Bár mi Gergővel családtagok vagyunk, mégis a bizalmába kellett férkőznöm, mielőtt elővehettem a gépet.

Egész ● 2013

Á Általában igaz, hogy ha valakit le akarsz fényképezni, előbb a bizalmába kell férkőznöd?

L Igen, határozottan. A Kobuci kertben zenészportrékat készítek, és azt tapasztalom, hogy minden azon az öt percen múlik, amikor találkozunk és megbeszéljük a fotózást, és együtt elsétálunk a helyszínig. Tényleg minden ez alatt a rövid beszélgetés és séta alatt dől el. A köztünk kialakuló kapcsolaton. Ezt nagyon érdekesnek találom. Néha úgy érzem, hogy nem is a két személyiségen múlik, és nem is azon, hogy miről beszélgetünk, vagy hogy mennyire vagyok tájékozott arról, hogy a másik mit csinál. Valahogy a fejünk fölött dől el az egész. Hogy kialakul-e szimpátia, vagy sem. De nem csak szimpátiáról van szó, hanem valami egészen különös és nehezen meghatározható dologról, ami eldönti, hogy milyen fénykép születik.

Á A viszonyulásod ahhoz, akit fotózol, meghatározza azt, hogy milyen lesz a kép?

L Nem. Az határozza meg, hogy egymáshoz hogyan viszonyulunk hirtelen. Mert valahol olyan embert fotózni, mint beállítani egy jó csendéletet. Megfogod az embert, és lerakod valahol. Megmondod neki, hogy itt legyél, így álljál, így lesz jó a látvány. De közben mégiscsak a kapcsolatokról szól az egész. Tulajdonképpen már az öt perces előkészület legelején kiderül, hogy milyen lesz a portré. Valahogy itt minden zsigeri. És eldől, hogy milyen lesz a portré. Lehet, hogy jó lesz mint fénykép, de nem lesz igazi. Ha igazi, akkor megvan a punctum-élmény.

Á Az mi?

L Hát az, hogy ti ott ketten megtaláltátok egymást. És megengedte, hogy meglássam, milyen ő valójában.

Á Tehát meg tudta mutatni a valódi arcát?

L Igen. És sok esetben ez nem sikerül.

Á Visszatérve a fotósorozatra, eszembe jut egy kép, amit a szakdolgozatodban láttam: a fotófüzetedet látjuk, amint valaki fű fölért tartja. A természetbe helyezted az alkotásod. Nagyon illik ez gesztus a sorozat képeihez. A természet részeként láttatod a dolgokat. Fontosnak tartod, hogy a természet ritmusát követve alkoss? Hogy olyan természetesen és szervesen szülessenek meg az alkotásaid, ahogyan a növény nő? Azt hiszem, ehhez sok figyelemre és várakozásra van szükség.

L Igen, ez telitalálat. Tetszik, hogy az alkotási folyamatot a növény fejlődésével állítod párhuzamba. Én falun nőttem fel, ott is születtem, egy olyan házban, amit apám a két kezével húzott fel. Azért is visel meg annyira Budapest. Mielőtt Budapestre költöztem, egészen a természet közelében éltem. A szülőháztól néhány lépésre van a Tisza-part. Nyilván ez is szerepet játszik abban, ahogy a képeimen megjelennek az évszakok. Én minden évszakot imádom. Sokan vannak úgy, hogy inkább nyár, vagy inkább tél, de nekem mindegyik évszak egyformán fontos és mindegyik hoz rosszat is meg jót is. Nagyon fontos a természetközelség, nekem is, Gergőnek is és az egész családomnak.

Egész ● 2015

Á Sokáig várakozol, mielőtt fényképezel?

L Hát akármeddig.

Á Akármeddig?

L Akármeddig. Ha valamit le szeretnék fényképezni, akkor nem csinálok róla húszt képet, hogy hátha majd egy jó lesz. Egy képet szeretek csinálni vagy kettőt. És várok inkább, és csak nézek. Sokáig, nagyon sokáig inkább csak nézem, hogy mi történik. Része akarok lenni a történésnek. És ez, ha belegondolok, mindegyik esetben így történt ennél a sorozatnál. Például amikor Gergő a vízben van, akkor én is a vízben vagyok. Beleülök, felállok, mászkálok. Nem állok ott a kamerával és nem mondom meg, hogy mit csináljon. Valahogy nem akarom ezt. És nem akarok sok képből válogatni. Szerintem minden látványnak egyszer van nagy ereje, és ezt a pillanatot vagy elkapom, vagy nem. Ezért is szeretem nagyon a fotózást. Megpróbálom elkapni a pillanatot, ami vagy sikerül, vagy nem. Sok minden kell hozzá. Nem csak tehetség, hanem szerencse is. Meg az, hogy egyszerűen ott legyek. Szinte minden esetben ez történik. Amikor kimegyünk Gergővel szánkózni, akkor együtt szánkózunk. És nem szánkózás közben fényképezem le őt, hanem elkapom azt a pillanatot, amikor kifárad és lefekszik

a szánkóra. Egy másik képen a társaival van. Betonnégyzeteken ugráltak, de valahogy az még nem érdekelt. Azután Gergő elővett a zsebéből egy csokit, és leültek csokit enni. És ekkor született meg a kép. Ülnek a panel előtt a ping-pong asztalon, tipikus borsodi életkép. Ha azt akarod, hogy valaminek igazán értéke legyen, és számodra is értékes legyen, akkor azért nagyon sokat kell várakozni.

Á Amikor az idős André Kertész Budapestre látogatott, a Városligetben szeretett volna lefényképezni egy szobrot úgy, hogy épp berepül egy madár a képbe. Beállított géppel várt sokat, annyira sokat, hogy még a kísérőjét is megkérte, hogy tartsa a karját. Végül nem készült el a fotó, mert a madár csak nem érkezett. A megfelelő pillanatot kiváró alkotói hozzáállás tudatos, vagy teljesen természetesen a tiéd és mindig is így alkottál? Esetleg a falusi gyökereidhez köthető?

L Szerintem minden művészetben ez a legfontosabb. A rajzolásban is. Csinálhatnál hetente egy rajzot és akkor lesz rengeteg rajzod, de mindennek megvan a maga fejlődési útja. Magadban van az út. Ha csak úgy ontod magadból a dolgokat, annak szerintem nincs értelme. Ez persze habitus kérdése is. Most ezt gondolom magamról, de lehet, hogy tíz év múlva teljesen mást fogok gondolni, nem tudom. Szeretem nagyon Brassáinak azt a mondatát, hogy ha tizenkét jó képet készítettél egy évben, akkor sikeres évad volt. Fotózok vagy kilenc éve, és ez az első évem, amikor lett tizenkét jó képem, amiket tényleg nagyon szeretek. Eddig nem tudtam elképzelni se, hogy ez megtörténhet. Persze kinek hol a mércéje. Valószínűleg ez a hozzáállás is tud változni, de nem szeretném, hogy változzon. Szerintem az ilyesmiért hálásnak kell lenni.

Á Hogyan, milyen irányban szeretnéd folytatni a sorozatot?

L Nincs irány, nincs kitűzött cél. De szeretném nagyon sokáig csinálni ezt a sorozatot. Ameddig csak tehetem, addig biztos, hogy fotózni fogom Gergőt. Kell, hogy legyen egy ilyen vég nélküli íve a sorozatnak. Ez a mostani tíz kép valahol egy első fejezet. Azóta vannak új képeim, amik teljesen mások, mint a korábbiak.

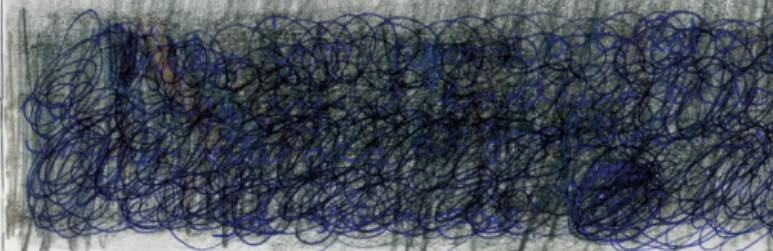
Az egész című sorozat naplója | Götz Krisztina fotója ● 2016

Ut Romboró

Egy vidor, nyári délután boldog-
on mentünk fővel a szomszédok.
Itt fővel hoztuk a sárga - kék
kék fővel egy beleset a saját, kék-
kék fővel kék fővel kék fővel
öntöttük. Bor igok, hogy öntöttük
rebi, ~~hazam~~ hogyon jöszottan
lemer.

Ut Rinto

Sokszor kék fővel fővel sok-
sok fővel kék fővel. Egyen-
regerter, hogy öntött egy kék-
vel is kék fővel. Jöszott egy nagy
gumibeköt, is öntött kék fővel
lyukot. ~~hazam~~ a kék fővel kék fővel
kék fővel egy - egy kék fővel.
Rinto a mai napig nem kék fővel
kék fővel, de még 10 kék fővel
kék fővel oda, a fővel.

2016
VI.02

2016

VI.02.

* zem

2016-2021
ZSÉGE

Gergő és édesapja

2005

